

Zeruko zapayan
Norteko izar trebia
Ageri ezpada,
¡Zuen gabaren tristia!
Ta oñaztuen garra
Ordu berian pistutzen bada,
Truiñaren ots zakarra
Ondoren dubela,
Enbatarekin ausiyan,
Burruka biziyen
Goyantetzarrak bezela
Asiko da; ¡O ikara!
Alaz ere, bazuazte ara!
Ugaztiyak ere
Zabaldur lezake bere
Abo basatiya
Ta zuen ontziya
Uiñen ortzetan
Irauliteke ur-leizetan
.
Ichaso aundiayak
Urrutiko arkaitzetan,
Portu arrotsetan
Muga dauka, ¡ai! angomendiayak

Zuenak ez dira;
 Blur zaitezte, bada, errira;
 Toki beresiyak
 Sorterriyan daude; emen
 Baso eder tantaitsuak,
 Emen acaben seaska
 Eta bezo indartsuak
 Eragiten duten bazka;
 Emen amaren magala,
 Euzko-endaren ziñezko ala
 Lendik dakarrena,

Lege ongilleak
 Egiñ zituzten zailleak
 Arizpean ezarri zuten;
 Baita ere izkuntzen eztiya,
 Mintzo gozo ta zoragarriya;
 Endaren atsegiñ
 Benaz izan dediñ,
 Bego joairen opua,
 Bego, ta zuen gogua
 Itzuli bedi onera
 Ama zarren magalera.

JOSÉ ELIZONDO

La composición precedente es un ensayo de silva euskérica; los versos son decasilabos, octosilabos y exasilabos; sabido es que la silva castellana se compone de endecasilabos y eptasilabos y que el decasilabo con acento agudo equivale al endecasilabo con acento grave o regular, y asimismo el exasilabo acentuado en su última sílaba vale tanto como el eptasilabo acentuado en su penúltima; por consiguiente y para que el valor métrico y fonético sea igual al de la silva castellana, estos versos deberán leerse acentuando su última sílaba.— *(Nota del autor.)*

